

Z HISTORIE

Jak jsem urazil Komunistickou stranu Československa Vzpomínka na dobu, kdy u nás vládli stalinisté (9. pokračování)

Léčení mého plicního nálezu trvalo téměř čtyři roky a skončilo 1. května 1962. Přestal jsem užívat antituberkulotika, ale zdrav jsem ještě nebyl. Trpěl jsem těžkou neurastenii, kterou způsobilo nadměrné užívání antituberkulotik, která měla vedlejší nežádoucí účinky a ty musely být léčeny dalšími léky. Od 9. července 1958 do 1. května 1962 jsem užíval tyto léky: INH (izonidid a nidrazid) celkem 7 371 tablet, PAS 12 159 tablet, streptomycin 94,5 gramů, benzacyl 410 tablet a tebrazid 270 tablet.

Na neurastenii jsem užíval: pangamin 3 158 gramů, kyselinu glutaminovou 2 000 gramů, pyridoxin 730 tablet a B – komplex 280 tablet. Měl jsem často tyto zdravotní potíže: bolesti hlavy, v kříži a mezi lopatkami, brnění v dolních končetinách a při změně polohy hlavy jsem dostával závratě. Byl jsem nervózní a přecitlivělý. Zvláště po rozdělení jsem trpěl nespavostí, malátností a nechutenstvím. V této době jsem vyvinul maximální úsilí o upevnění svého zdraví, denně jsem cvičil, běhal, otužoval se plaváním a pěstoval turistiku.

Vedoucí sociálního odboru soudruh Krčma mě nutil, abych šel do práce. Tvrdil, že jsem nezaměstnatelný, protože nechci dělat. Zdůrazňoval, že kdo chce dělat dělá všechno! Marně jsem žádal školský a sociální odbor o přiměřené zaměstnání, marně jsem hledal místo po celých Domažlicích, nikdo mě nechtěl zaměstnat. Teprve 5. června 1962 jsem v Domažlicích ve Vodní ulici ve skladu oděvů objevil místo reklamačního pracovníka na plný úvazek s hrubým platem 850 Kč měsíčně. O vadách na oblecích a jejich řešení jsem neměl ani ponětí. Moji spolupracovníci se brzy dozvěděli, že jsem měl TBC a chovali se ke mně tak nepřátelsky, že jsem z toho nervově onemocněl a byl jsem od 17. června do 8. července 1962 uznán lékařem práce neschopným. Za těchto okolností skončilo moje první zaměstnání již ve zkušební době. Po uzdravení jsem marně sháněl práci. Sociální odbor mi opatřil místo mzdového učetního v provozovně Svazu invalidů v Domažlicích. Nastoupil jsem 20. září 1962 v tmavé a studené kanceláři bez oken. Když nastaly mrazy byla tam nesnesitelná zima, protože elektrická akumulární kamna velmi málo hřála. Při účetní uzavěrce platů jsem musel pracovat až 12 hodin denně a třásl jsem se zimou. Oznamoval jsem to sociálnímu odboru, ale nedostal jsem žádnou odpověď. Vzhledem k tomu, že bylo bezprostředně ohroženo moje zdraví, rozvázal jsem 31. prosince 1962 pracovní poměr.

Nové zaměstnání jsem získal až 5. srpna 1963. Byl to výpomocný pracovní poměr po dobu mateřské dovolené paní Marie Boudové, která zastávala funkci úřednice pro evidenci, statistiku a hospodaření na sekretariátu okresního výboru Československého svazu požární ochrany v Domažlicích. Stanovená hrubá mzda činila 900 Kč a byla pro mne zachována.

Pokračování přístě

Stanislav Gryc

Na besedě s 93 letým autorem : Ďáblovy dílny“, p. Adolfem Burgerem

Za celkově nevládného a víceméně deštivého dne – 26. dubna 2010 – jsem prožil na pražském Spořilově velice pěkné a povzbudivé chvílky s 93 letým bývalým politickým vězňem ještě z dob II. světové války, panem Adolfem Burgerem.

Spřátelili jsme se 12. listopadu 2008 právě „u nás v Horšovském Týně“, na poslední jeho veřejné besedě se studenty i dospělými, kterou se podařilo uspořádat už jen velkým úsilím místní občanky, paní Libuše Popelkové z Klubu českého pohraničí. Pan Adolf Burger a s ním ještě celá řádka jeho přátel přežili vyhlazovací nacisticko – fašistický „koncentrák“ jen díky Burgerovým mimořádným tiskařským znalostem a schopnostem! Vládcí Hitlerovy „Říše“ je totiž dokázali dokonale zneužívat pro padělání všech soudobých „tvrdých“ světových měn, obzvláště amerických dolarů, britských šterlinků, francouzských franků a ještě dalších valut!

Při horšovskotýnské besedě jsme si mohli velmi levně zakoupit i nechat podepsat neobyčejně výmluvnou knihu „Ďáblova dílna“ o neobvyklém „podniku“ pana V. Burgera. Jeho „podnikání“ bylo ovšem o to nebezpečnější a v podstatě „úplně ztracené“, poněvadž je plnokrevný Žid ze slovenských Tater...

Při našem dubnovém setkání ve spořilovské vilce pana Burgera jsme s nemalými obavami také hovořili o současném „probouzení“ a „oživování“ navysost nebezpečných nacisticko – fašistických myšlének

a zároveň už i „skutků v náznacích“ u krajně pravicově vychovávané a fašesně informované části naší mládeže, jakou denně setkávám i v našem kraji(!) Nebo alespoň mnohde čtu různé „výtvarné projevy“ nejrůznějších jejich „představitelů“, zejména po zdech a na sloupech dnes už dlouhodobě zrušených nádražích a zastávkách ČD. Musím, i z vlastních četných zkušeností malého školáka, který nacisticko – fašistickou zlobu také přežil plně souhlasit s naléhavým provoláním pana A. B. : „Jste ještě poměrně mladý člověk, žádám Vás abyste udělal vše co je ve Vašich silách pro naprosté zastavení a přerušení těch nejzlohubnějších výstřelků, které se už tolik rozbujely v naší české společnosti, ale jsou vládami a politiky Česka zatím úplně přehlíženy a umožňovány!“ (K mínění pana V. B. musím ještě jen poznamenat, že mé „poměrně mládí“ není až tak „jednoznačné“ – za několik dní totiž dosáhnu 73 let).

Své čtenáře moc prosím o poshovění! XXII. – XXIII. díl pedagogického seriálu dokončím ihned po nálezku zbytku dopisu J. E. Kramaty.

Mgr. Jan Prokop Holý, Hostouň

OZNÁMENÍ

Oznamujeme, že 23. dubna
zemřela naše maminka
Anna Štefánková
v nedožitých 97 letech.

*Jana Štefánková
Věra Zodlová*

50 let od zániku okresu

Horšovský Týn

Jsou výročí, která si rádi připomínáme stále, ale jsou i výročí, na které se zapomíná, i když významným způsobem ovlivnila život mnoha lidí. Takovým zapomenutým výročím, které se však podstatně dotklo postavení našeho města a jeho dalšího vývoje, je 50. výročí vydání zákona č. 36/1960 Sb. z 9. dubna 1960, který zavedl nové územní členění státu. Paragraf 6 tohoto zákona znamenal ve svých důsledcích zrušení okresu Horšovský Týn a jeho začlenění do nově vzniklého okresu Domažlice. Horšovský Týn tak přestal být okresním městem.

Reorganizace státní správy souvisela s vydáním nové ústavy z 11. července 1960, která mimo jiné měnila název státu na Československou socialistickou republiku a zavedla poprvé do ústavního systému článek o vedoucí úloze komunistické strany. Jediným pozitivním jevem souvisejícím s přijetím ústavy byla rozsáhlá amnestie, která znamenala propuštění téměř pěti tisíc politických vězňů z procesů v 50. letech. Velká část z nich však ve vězení zůstávala dál.

Pro většinu lidí z Horšovského Týna znamenala reorganizace státní správy pouze komplikace v běžném životě. Za tím, co dříve mohli vyřídít v místě bydliště, museli nyní jezdit do Domažlic. Pro město samotné pak zrušení statutu okresního města přineslo jeho degradaci na úroveň druhořadého sídla a výrazné přibzdění dalšího rozvoje.

Okresním městem se Horšovský Týn stal začátkem roku 1850. Revoluční rok 1848 přinesl zrušení vrchnostenské správy a její nahrazení správou státní. Ta byla rozdělena na správu politickou a správu soudní. Hranice soudních a politických okresů nemusely být totožné. Zpravidla byl politický okres větší než okresy soudní, z kterých se pak skládal. Politický okres Horšovský Týn se skládal ze tří soudních okresů : Horšovský Týn, Poběžovice a Hostouň. Toto územně správní členění vydrželo až do října roku 1938, do zabrání pohraničí nacistickým Německem v důledku mnichovské dohody. Po válce se už soudní okresy neobnovily. Zato hranice politického okresu Horšovský Týn byly převzaty i do další reformy územní správy v roce 1948 a zůstaly nezměněny až do roku 1960. Byl to okres co do územní rozlohy srovnatelný se sousedním politickým okresem Domažlice. Počtem obyvatelstva až do transferu německého obyvatelstva v letech 1946 – 1947 dokonce domažlický okres převyšoval. Snad tady jsou počátky jisté řevnivosti mezi oběma městy. Vlastní státní správu politického okresu Horšovský Týn vykonával úřad okresního hejtmána, soudní správu pak okresní soud. Obě instituce sídlily od roku 1864 v nově postavené úřední budově na spodní straně